

اللَّهُ
أَكْبَرُ

В търсене на Бог

В търсене на Бог

Хазрат Мирза Гулам Ахмад (а.с)

Предлагаме на вашето внимание разговор между посетител немюсюлманин и Хазрат Мирза Гулам Ахмад от Кадиян, Обещания Месия (а.с), проведен се в град Кадиян през месец март 1901 година. Оригиналният текст на урду е взета от Малфузат, том 2, стр. 226-243.

През март 1901 година един джентълмен в търсене на истината дойде, за да се срещне с Хазрат Мирза Гулам Ахмад (а.с) от Кадиян. В началото на разговора джентълменът, който беше от щат Гуджарат, заяви следното:

„Още от самото начало усещам в себе си религиозните ценности и според мен съм извършил и някои добри дела. Тревожи ме мисълта, че съм заобиколен от хора, преследващи високи позиции. Веднъж, разхождайки се по брега на река Джахлам, изпитах странно чувство, носещо усещане за любов, от което изпитах задоволство и радост. Във всичко усещах наслада (ананд) – в яденето, пиенето, разходките, във всеки един миг и жест имаше любов. След няколко часа това чувство

изчезна, но неговият ефект продължи най-малко два месеца след това, или да кажа по-право – една по-ниска степен на задоволство продължи да живее в мен още два месеца. В момента се намирам в едно странно състояние на обърканост. Опитвах се с всички сили да си върна онова чувство, но неуспешно. Търсейки го се озовах в Лахор, за да видя Бабу Ибнаш Чандар, председател на съдебното жури, който е от най-активните членове на Брахмо Самадж. За съжаление, той не можа да ми отдели повече от няколко минутки в неговия офис. След това отидох да се срещна с Пундит Шив Нараин Сатянанд Агнихотри. С очите си видях колко много тези хора чувстват духовното. Близо два месеца работех в тяхното училище като трети

учител, концентрирайки се върху самоусъвършенстването си. Исках да направя нещо с живота си. По време на престоя ми там, накратко бях започнал да „виждам“ нещо, но то не ме удовлетворяваше и не успях да намеря спокойствието и любовта, които желаех. Искаше ми се да остана още там, но се наложи да си тръгна заради влошеното си здраве.

В моя град бях чул Шейх Маула Бакш Сахиб да чете Вашата студия от Великата Конференция на Религиите. Бях тръгнал нанякъде, бях забравил накъде, когато ушите ми дочуха неговия глас. По един странен начин почувствах с душата си, че тези слова носят светлина и човекът, който ги бе написал, също трябваше да носи светлината в себе си. Прочетох студията няколкократно и пожелах да дойда в Кадиян. Всеки път, когато питах мюсюлманите за адреса (на автора на тази студия), обаче, никой не ми го каза, може би заради новото развитие на нещата след смъртта на Лекхрам. Вероятно се страхуваха да не убия Мирза Сахиб! Тревогата ми, обаче, се засилваше и ето, че сега желанието ми се сбъдна.

Иска ми се да направя нещо с живота си, за което и дойдох при Вас, Хузур.”

На това Обещаният Месия (а.с) отговори със следното:

„Истината е, че човек не бива да се задоволява само с външната обвивка и хората не искат да се задоволяват само с нея. Напротив, хората искат да вървят напред, а Ислямът цели да ги заведе в самата същност на нещата и душевното състояние, които те по природа желаят да достигнат. В името на Исляма душата намира наслада. Тя не може да намери удовлетворение в имената на другите религии. Какво удовлетворение може да се намери в името „Аря“? Ислямът е създаден за мир, „шанти“ и удовлетворение, за които човешката душа е гладна и жадна. Той цели да каже на хората, които чуят името Ислям, че онзи, който истински вярва в тази религия и я практикува, познава истински Бога. Истината, обаче, е, че ако човек иска всичко да се случи веднага, мисли, че може да постигне най-високо ниво на познание на Бог в един миг, то той дълбоко се лъже. Всичко на този свят става постепенно. Няма знание или умение, което

човек да може да научи без търпение и преданост. Важно е той да се движи систематично през различните етапи, точно както земеделецът трябва да изчака след като е посадил семената. Първо, той поставя в земята едно от най-свидните си неща, откъдето то може лесно да бъде отнесено от животни или „погълнато“ от нея самата, или погубено по някакъв друг начин. Опитът, обаче, му дава сигурност, че ще дойде ден, когато тези зрънца, които сега са поверени на земята, ще дадат резултат и след време ще се появи едно тучно зелено поле, и това семе ще се превърне в негова храна и средство за препитание.

Виждаш сега, че производството на храна и средствата на съществуване, необходими да поддържат човек жив за един ден, изискват период от шест месеца, а животът, за който се приготвя храната, е преходен. Как тогава е възможно духовната храна, бидейки храна за душата, която е вечна, да бъде произведена само за няколко дни? Истина е, че Бог има власт върху тези неща. Той може да направи каквото си пожелае за един миг само и

ние вярваме, че преди Него не е възможно да съществува нищо. Ислямът не ни представя Бог, който, като Богът представен от Аря, да не може да въплъти дух или нещо материално и да не може да донесе покой и вечно спасение на вярващите и на онези, които се стремят към него. Ни най-малко. Вместо това Ислямът ни дава един Бог, уникален по способности и сила. Никой не може да се сравни с Него и никой не притежава и частица от неговите сила и качества. Но да, неговият закон повелява всичко да става постепенно и систематично. Ако човек няма търпение и позитивни очаквания, то е трудно той да постигне успех. Спомням си как един човек ми каза, че свещените хора от ранните епохи правели така, че хората да достигнат големи (духовни) височини само с едно вдишване. Отвърнах му, че греша. Това не е богоугодният начин за постигане на нещата. Ако възнамерявате да поставите пода в къщата, първо трябва да поправите частите, които се нуждаят от поправка, и ако има мръсотия по него, да я почистите с дезинфектант. Накратко казано, земята ще бъде

направена готова при поставяне на пода едва след множество действия, които трябва да я приложите. С човешкото сърце е същото – преди да заслужи да бъде заселено от Бог, то е престол на Сатана и седалището на правителството му. Неговото (на Сатаната) царство трябва да бъде разрушено, за да се възкачи другото царство (на Бог).

Злочест е онзи, който предприеме търсене на истината, но не носи положителни очаквания (за резултата). Учете се от грънчаря. Вижте колко много трябва да работи той, за да направи един глинен съд. Вижте перачката колко изнурителен труд трябва да вложи, за да почисти мръсните дрехи. Потапя ги в гореща вода, търка ги със сапун и по различни начини изкарва мръсотията и в крайна сметка дрехите излизат бели и чисти. Цялата им мръсотия е отмита. И ако има нужда от толкова много търпение за такива незначителни неща, колко глупав трябва да бъде човек да мисли, че може да промени живота си и да премахне мръсотията от сърцето си с един единствен напън, с който то на секундата да се пречисти!

Запомни, търпението е състояние на само-реформирането. Второто нещо, което трябва да запомниш е, че душата не може да бъде пречистена без да има близък контакт с пречистен човек. Първата врата, която се отваря, се отваря заради премахването на мръсотията. Остават, обаче, онези нечистотии, които имат връзка с вътрешното аз. В компанията на пречистения човек тези нечистотии срещат своята противоотрова и постепенно изчезват. Това е така, защото не може да се осъществи връзка с чистия дух, който в Свещения Коран се нарича „Рух-ул-Кудс“, светия дух, освен ако не съществува някакво сходство с него. Ние не можем да кажем кога се осъществява, но със сигурност човек трябва да практикува средствата за нейното постигане. Човек трябва да се превърне в прах по този път и да пристъпва с търпение и усърдие. Бог не ще пропилее усилията на онзи, който се бори с всички сили, и накрая той ще бъде възнаграден със светлината, към която се е стремил. Изненадан съм и не разбирам как човек действа толкова дръзко, когато знае, че

Бог съществува!

На същия този човек, който ми каза, че светите люде превръщали хората в светци само с едно духване срещу тях, отвърнах, че тези истории са неверни и срещу божите законите. Вместо това, хората трябва да търсят Бог. И само тогава Бог ще отвори пътя си за тях. Човекът не обърна внимание на това, което му казах, и си тръгна. След известно време той отново дойде при мен – състоянието му беше дори още по-лошо от преди. Накратко, това е нещастieto на човека, че той бе злочест да приеме законите на забъркаността и когато видял, че не може да постигне нищо с бързане, тъй като божият закон е постепенен и систематичен, той се изпълнил с тревога. В резултат на това става атеист – това е първата стъпка към атеизма. Виждал съм хора, които разправят наляво и надясно, че искат да станат това или онова, и в крайна сметка отиват в другата крайност и приемат едно ниско морално съществуване. Веднъж при мен дойде един човек за помощ. Той беше Йога (човек, облечен в боядисан плат, символ на аскетизъм). Каза ми,

че ходил там и там да проси от няколко починали хора. От разговора и състоянието му стана ясно, че според него човек трябва да съществува от благотворителност на другите. Истината тук е, че човек трябва да се стреми с търпение. Бог ни гледа до последната граница и онзи, който изглежда слаб и лъжлив, не може да намери пътя към почтеното съществуване. Въпреки че алхимикът знае, че все още няма никакъв напредък, той търпеливо провежда експериментите си. Мисълта ми е, че първо на първо имаме нужда от търпение. Истинската цел е да се зароди любов към Бога. Но аз твърдя, че любовта е едно друго ниво или следствие. Преди всичко, обаче, трябва да развие увереност за съществуването на Бог. След това доброволно в душата се заражда желание за задълбоченост и тя съвсем естествено бива привлечена от Бог. С нарастване на проникновението и познанието (на това ниво), нараства и насладата и радостта. Без знание не може да се достигне до наслада. Истинската основа на пламъка е знанието, а истинското познание поражда

любов. Съюзът на познанието и любовта ни дава наградата. Помни, че виждането на красотата само по себе си не е достатъчно да породи чувство на любов без да имаме знанието за нея. Считайте за сигурно, че любовта е невъзможна без знание. Без да познаваме любимия си, каква любов ще бъде това? Илюзорно е да твърдим обратното. Мнозина считат скромния човек за господ. Каква награда могат хората да намерят в такъв един бог? Също като християните, които превърнали Исус в Бог и крещят „Бог е любов, Бог е любов”. Тяхната любов не може да бъде истинска. Тя е само една желана и въображаема любов, защото те не са имали щастието да получат истинското познание на Бога.

След като разбере колко е важно търпението, човек трябва най-напред да коригира вярванията си. Индусите представят едно нещо за Бог, християните – друго, а китайците – трето. Богът на мюсюлманите е Бог, представен от Корана още преди света. Докато Бог е идентифициран и познат, не може да има връзка или любов с него. Нищо не

става само с думи.

Вторият етап, след коригирането на вярванията, е да постигнем напредък в познанието за Бог като останем в компанията на праведни хора и чрез молитви да го помолим да ни даде способността да видим пътя на истината. Тъй като способността да се види истината и знанието на Бог се увеличава, ще се зароди и любовта. Трябва да помните, че без истинско познание за Бог не може да има напредък в любовта. Знаете, че човек не обича желязото повече от медта, медта повече от среброто, а златото е дори още по-предпочитано от среброто. Бижутата и диамантите са дори още по-желани. Каква е причината за това? Тя е, че човек има познание за металите, което го кара да предпочита едни пред други. Накратко казано – истината е, че причината за напредъка в любовта и увеличаването стойността и желанието за любов е знанието. Преди човек да желае награда и радост е нужно да придобие знание. Но най-важният елемент, на който се основават всички други, е търпението заедно с положителното отношение.

Без да има голямо търпение, нищо не може да се постигне. Когато човек продължава с неуморно търпение по божия път, Всемогъщият Бог отваря истинския път към него, така както е обещал. В Светия Коран е казано: „Ние непременно ще ги напътстваме по Нашия път“. (Глава 29, том 70), т.е. тези, които приемат Нашия път и се стремят към него, И ние ще ги напътстваме към нашия път и вратите ще се отворят за тях. Има много истина, когато се казва „Който търси, намира“.

Ще кажа, обаче, и, че човек, който дойде при мен в търсене на Бог и след кратък разговор си тръгне, се подиграва с Него. Това не е начинът да търсиш Бог, нито пък Бог е създал подобна система.

И така, първото условие в търсенето на Бог е да има истинско желание, а второто – да бъде търпеливо отдадени на тази си цел. Факте, че с годините идва и опитът. Това премахва ли необходимостта от това за живеене в компанията на свят човек? Виждал съм мнозина люде, които в младостта си изоставят света, но в крайна сметка свършват напълно погълнати от светските неща

и е факт, че се превръщат в червеите на света. Някои дървета дават временен плод, както например черницата. Тя дава първоначално плод, който пада и на негово място се появява истинския. По подобен начин желанието да търси Бог възниква за определен период от време. Ако човек на този етап не прояви търпение и позитивно отношение, преходното желание не само угасва, но бива заличено от сърцето навеки и човек се превръща в червей на света. Ако човек, обаче, действа с истина и позитивно отношение, тези преходни плам и жажда за търсене на истината дават живот на истинско и искрено желание, което се развива ежедневно, дотам, че дори и да има цяла планина от трудности и премеждия по пътя, истински търсещият не им обръща внимание и продължава да преследва целта си. Честит е онзи, който при пораждането на първоначалния пламък и желание, прояви търпение и разбиране, че трябва да остане лоялен към това чувство през остатъка от живота си. Ала за онзи, който се откаже след няколко опита и се измори, остава само да

разказва, че е видял мнозина, които само говорят, и мнозина, които са като търговци, но не е открил никой, който да може да му покаже истината и да го заведе при Бог!

Аз не знам вътрешното състояние и намерение на всеки, който идва при мен и твърди, че идва заради Бог и иска до го открие. Трябва, обаче, да кажа, че първото нещо, което трябва да направи човек, активно търсещ Бога, е да коригира своите вярвания. Трябва да си изясни какъв Бог точно търси. Дали търси Създателя и Господаря на света? Дали това е Бог, който притежава всички положителни качества и е чист от отрицателни такива? Или пък търси Бог дете на една жена или друг такъв слаб и немощен бог измежду 330 милиона богове (за които се твърди, че съществуват)? Казвам това, защото какво ще спечели ако се гмурне ако неговият любим и обект на желанията настои на ръба на океана! Християните, например, твърдят, че Месията, син на Мария, е Бог, въпреки че е роден от утробата на една жена, така както и останалите човеци, и яде, пие и има всички останали човешки потребности,

вкл. избавянето на тялото от остатъчната материя. Сега, възможно е някои да го обичат, но човешката мъдрост не може да допусне това слабо човешко същество да бъде Бог, както и, че боговете се раждат от утробата на жени. Когато първата стъпка се базира на една лъжа, как можем да очакваме от втората стъпка да се основава на истината? Светлина пада върху сърцата в резултат от вярата ни в живия Бог, притежаващ всички перфектни качества. Какво общо има това с вярата в едно смъртно същество и почитането на един образ на слабостта и немоцта?

Арабите има една поговорка: „Търсецният няма религия“. Търсецният трябва първо да загърби всички предразсъдъци и коригира вярванията си, и едва тогава да започне да търси истинската вяра. Само тогава има надежда за прогрес. В това търсене Бог трябва да бъде основополагащият камък. И ако това е така – тогава и последният „камък“ също ще бъде той. Пришпорването на тези неща не е добра идея. Това води до гнет за нещастния човек. Ако, например, ти не останеш с нас, а си тръгнеш и кажеш нещо от

рода на „Там нямаше нищо” или „Не получих нищо от там”, кажи ми, какво ще загубим ние от това? Много хора на този свят могат да кажат същото, но те са злочести и угнетени. Разбираш, че ако покажеш геометрични фигури на едно дете и то хареса някои от тях, това би му донесло някаква полза, защото то не познава техните свойства и не знае какво могат да му донесат.

Виждал съм хора, които възразяват срещу Исляма. Дори съм събрал тези техни възражения и мога да кажа, че възраженията на незапознатите с него идват от същото място, където е заровена съкровищницата на мъдростта, истината и задълбоченото познание, както и че тези хора нямат нищо освен своята глупост и слепота. Техните възражения само доказват, че те са тесногръди и безпринципни, защото ако не беше така, те не биха възразили срещу това, което всъщност е извор на дълбоко и истинско познание. Именно поради тази причина ви съветвам да продължите кротко и търпеливо да търсите истината.

Търсите Бог. Най-добре за вас е първо да коригирате

собствените си вярвания, което ще ви помогне да откриете какво е това нещо наречено „Бог”, което желаете да откриете. Това ще ви позволи да напреднете в познанието си за Бога. В истинското знание за него има голям капацитет за поемане на любов, което може да се превърне в средство за зараждане на любов към Бог. Без него всички бръщолевения за любов са като изкуствения плод, който ще изчезне след няколко дни.

Длъжните сте да запомните това. И това е нашата религия, а именно, че Божията светлина не осветява човек ако не е спусната от небесата. Абсолютна истина е, че благословията идва от небето. И докато самият Бог не разкрие светлината си пред търсещия, той напредва със скоростта на червей. И така и трябва да бъде, защото той е погълнат от невежество и тъмнина. Ала когато Божията светлина го озарява, сърцето и умът му се осветяват и той напредва със скоростта на светлината. Питаният: „Хазур, не съм привърженик на никоя религия”. Обещаният Месия (а.с.): „Ако някой е дошъл при нас, твърдо решен да не се

съгласява с нищо, то ние не можем нищо да кажем, нали? Но ако този някой притежава интелект, той ще се принуди да си проправи път (за себе си). Какво е религията? Тя е пътят, по който всеки човек сам за себе си избира да тръгне. Всеки се нуждае от път, по който да върви. Дори и нерелигиозните хора, тези, които не вярват в Бог, имат нужда от път (на живота си) и това е „мазхаб“ (религия). Но да, онова, върху което трябва да помислим, е дали изборният от нас път е този, чрез който можем да постигнем истинско постоянство, вечна наслада, мир и удовлетворение.

Вижте, мазхаб (религия) е съществително нарицателно, което означава пространство за ходене, или с други думи път, като думата сама по себе си не е специфична за вярата. Специалистите в различните области на познанието – медицина, география, астрономия, знание за природа и т.н., всички те имат мазхаб (посока), която следват. Никой не може да оспори това. Това е един необходим аспект от човешкия живот, от който няма изключения. И също както човешката душа се нуждае от

тяло, значението – от дума и перспектива, така и човекът се нуждае от мазхаб (път). Ние не интересуваме, нито имаме нещо против ако някой каже „Аллах“, „Бог“ или „Премаишар“. Наша работа е, обаче, това какво той разбира под божеството, което призовава. Аз казвам, че можеш да го наричаш както си пожелаеш, но трябва да кажеш какво е то. Трябва да дефинираш характеристиките и качествата му. Именно въпросът за божественото създание е огромният проблем, върху който трябва сериозно да помислим.

Питащият: Вярвам, че целта на мазхаб (религията) е да промени природата ни.

Обещаният Месия (а.с.): Днес имаме крал Едуард VII. Ако наречем някой друг така, това ще бъде пресилено и няма да го направи крал. Ние искаме истинският Бог да бъде идентифициран и всички останали предположения да бъдат отхвърлени.

Какво е Ислям? Самото име Ислям е дадено от Аллах и обозначава „природата“ на Аллах. Ислям е природна религия (т.е. изцяло взема под внимание човешката

природа). Ала кога се разкрива тази истина? Тогава когато човек остане в компанията на свят човек с търпение и постоянство. Постоянството е голяма благословия. Вижте пчелите, колко усърдно изпълнява трудната си работа, за да произведе нещо така изящно като меда. По същия начин човек намира Бог, когато го търси с постоянство. И още повече – той не само намира Бог, а вярвам и го „вижда“.

Колко финансови средства и време са нужни за усвояването на светското знание. Тези процедури по усвояване на знанието ясно сочат към законите на усвояване на духовното познание. Пътят към духовното познание, по който един начинаещ трябва да тръгне, минава първо през запознаване с Божията природа и след това – с Божите качества, с което да се увери в съществуването на Бог. Едва тогава той ще бъде информиран за Божието същество и неговите перфектни атрибути. На този етап душата ще му каже, че е открил Бог, и че тя е напълно задоволена. Когато има такава вяра в Бог, че да стигне до сигурността в съществуването на Бог, и човек

да чувства, че „вижда“ Бог и да е придобил запознаване с Неговите атрибути, на този етап започва да изпитва ненавист към греха. Природата на човек, който преди е бил привлечен от греха, се го ненавижда. Това състояние е познато като „тауба“, т.е. разкаяние.

Моментът, в който човек започва да ненавижда греха след като е приел тоталната вяра, може лесно да бъде разбран. Знаете, че съществуват отрови като стрихнина и отровни животни – защо човек се страхува от тях? Чисто и просто защото опитът сочи, че определени отрови в определени пропорции се оказват фатални. Мнозина са умрели от отрова и заради това човек не е склонен да приема отрови – той се страхува от тях. Ако случаят е такъв, каква тогава е причината всички видове грехове да се извършват, както когато на улицата има паиса (малка монета) и някой се наведе да я вземе, когато от един бърз разпит може да се установи нейния притежател? Знам, че е имало случаи, в които за такива малки суми за 12 аана са отнемали живота на невинни деца. От съдебните дела може

да видите какви тъмни и страховити сцени се разиграват. Лъже се дори и за най-малките неща. Лошите дела текат като пълноводни реки. Защо е така? Много просто – защото няма вяра в Бог. Хората се страхуват от змии и отрови, защото знаят, че те са фатални, и вярват, че тези неща са опасни. Ако има пълна вяра в Бог, не виждам защо няма ненавист към греха.

Има две важни неща за човешките същества – да се пазят от лошото и да тичат към доброто. Доброто от своя страна има два аспекта. Единият е изоставянето на вредните дела, а другият – вършенето на дела, които да са от полза за другите. Само с отказване от лошите дела човек не може да достигне съвършенство. Той трябва и да започне да върши и дела, които да са от полза за другите. Това е индикатор до каква степен човек се е променил. По-високите нива на доброта се полагат единствено на онези, които вярват в Божиите атрибути и ги познават. Докато не бъде достигнато това състояние, човек не може да се защити дори от лошите дела, а какво остава да бъде от полза за другите, което наистина е нещо

велико. Не е ли защото хората изпитват страхопочитание към кралете и до някаква степен се страхуват от наказателната система на Индия и не тръгват срещу закона? Откъде тогава смелост да тръгнеш срещу закона на Върховия Съдия! Има ли друга причина освен това, че не вярваме в него. Не, това е единствената причина.

Накратко казано, първият етап на предпазване от извършване на лоши дела може да бъде успешно преминат само, когато има вяра в Бог. Вторият етап тогава трябва да бъде този на търсенето на пътя, по който са поели светите хора, а съществува само един такъв път, поет от всички свети люде, които вървейки по него били облагодетелствани с Божията помощ. За да открие този път, човек трябва да се опита да установи каква връзка има Бог със светите хора.

Първият етап на предпазване от злото се осъществява чрез манифестация на внушаващите страхопочитание (Джалали) атрибути на Бог, защото той е враг на участниците в низки и безсрамни дела. Вторият етап се осъществява чрез манифестация на Божиите

Джамали атрибути т.е. атрибутите на помощта и красотата. Основният принцип, обаче, е, че нищо не може да бъде постигнато без човек да получи сила от Бог под формата на познатото в ислямската терминология като рухул кудус (светия дух). Това е дадена ни от Бог сила, с която идва и вътрешния мир и спокойствие (сакеена) и човек започва да изпитва естествена любов и привличане към доброто. Надареният с рухул кудус човек с удоволствие и радост върши добрини, докато другите ги считат за тежък товар. Точно както детето изпитва радост когато яде нещо вкусно, така и когато човек изгради връзка с Бог и светият дух се спусне над него, правенето на добрини за него се превръща в пиене на сладка и вкусна напитка. Той започва да вижда красотата на доброто и той всячески се стреми към него, а от лошото го побиват тръпки.

Поради своята природа, обаче, тези неща не могат да бъдат обяснени добре с думи, защото те са неща от сърцето. Истинската им значимост може да бъде разбрана само, когато бъдат почувствани,

когато човек получи знаците на светлината. Човек, обаче, не бива да изпитва гордост, както и не бива да мисли, че силните емоции, които изпитва понякога, са върховното духовно състояние. Тези емоции са преходни. Понякога човек плаче като чете книга, в която се описват драматични обстоятелства. Читателят, обаче, знае, че това не е истина, а измислена история. Затова и ако плачът или чувството на силна емоция бяха основата на истинското щастие и радост, нямаше да има никъде по света по-напреднали хора в духовно отношение от европейците, при все че хиляди романи биват публикувани и милиони леят сълзи, четейки ги.

Истината е, че природата на човек е такава да се смее на нещо смешно и да плаче на нещо тъжно, и понякога да изпитва удоволствие от това. Това удоволствие, обаче, не може да бъде основа на духовна прозорливост. Даси представим, че мъж се влюбва в жена и в това състояние на страст пише стихове, които рецитира, и това го прави едновременно щастлив и тъжен, и той плаче. От човекът зависи дали ще

използва този капацитет по подходящ начин или не. Той не бива да се задоволява само с притежаването на капацитета. Бог е дарил човечеството с него, така щото истински търсещите да не бъдат онеправдани и когато той бъде използван по подходящ начин, трябва да стане прелюдия към следващия етап на духовното развитие и да се превърне в способност.

Накратко казано, нещата като плачът и изоставянето на други материални неща или връзки са преходни. Човек не бива да бъде пасивен, разчитайки на тях. Нещата, върху които може да се основава истинското познание за Бог са такива, че ако човек се опитва отново и отново да поеме по божия път, а е хвърлен в река от трудности и премеждия, дори тогава той не бива да се отклонява и да продължава да върви напред. След това той разбира познанието, което има за Бог, и именно това е истинска наслада и дар. В този момент човек изпитва силна и дълбока емоция, но тя не е преходна, напротив – човек се изпълва с радост и наслада и душата му тече към Бог като извор с чиста вода. С други думи казано –

преди да достигне истинския океан човек вижда мираж, който прилича на океана. Човекът, който се излъже от илюзията и не се движи напред губи надежда и не постига успех. От друга страна, човекът, който не се предава и продължава напред постига желаната цел.

Бог е дарил човешката душа с различни състояния. Измежду тях и състоянието на дълбока емоция, която го кара да плаче. Един човек може да се разчувства само при рецитирането на няколко стиха поезия, а друг да продължи без да разчита на подобни неща и да достигне истинската цел на своето пътуване. Запомнете, че за истински търсещия истината има състояние, в което когато я открие, той трябва да я вземе. Тя е светлина, която го води. Днес в света започна „битка“ за привличане на хора (към различните религии). Аря се опитват да дръпнат хората към своите вярвания, Брахму призовават самите себе си, а хората на Дев Самадж ги приканват към своята вяра, докато християните представят християнството. С други думи – всяка група опитва да привлече хората към себе си, а кръгът

на различията между тях се разширява. За какво, обаче, отправяме покани, като това, което можем да кажем на всеки търсещ истината е, че трябва да търси Бог. Вземете Аря, например. Тя ругаяти проклинат всички свети и праведни хора. Според тях независимо от това колко истински човек обича (Бог) и колко свят е той, той никога не може да получи спасение. Те вярват, че Бог не е създал дори и най-малкия атом. Кажете ми сега как може един истински търсещ истината човек да се надява на такъв Премаишар (Бог) и как може всемогъществото и величието на Бог да породи в неговата душа дълбока емоция, която да го избави от греха, когато той вярва, че дори и един единствен атом от неговото съществуване не е създадено от Бог. И отново, ако приемем, че Бог не е благословил друга държава със словото си освен тази на ведите, човек остава без надежда. Накратко – съветът ни към онзи, който иска да извърви пътя в търсене на истината, е целта на търсенето му да бъде търсенето на Бог. Когато той има истинска вяра в истинския и единствен Бог, тогава ще потекат реки от

истини и истинско познание за Бога.

Помнете, че истините и хубавите неща са свързани със знанието. Колкото то е по-голямо, толкова повече истини ще се открият. Затова и когато човек провежда своето проучване по тези теми, той трябва да го прави с чисто сърце. Колкото повече сърцето е пречистено от предразсъдъци и егоизъм, толкова по-бързо ще бъде разбран истинският смисъл. Дори и най-невежите хора разбират разликата между светлината и мрака. Истинското нещо и правилното нещо са едно и също.

За да заключа моята реч в едно изречение ще кажа, че между две точки има една единствена права линия. Тези неща заслужават да помислим върху тях. Останете тук с търпение и усърдие. С Божията милост не е невъзможно да намерите пътя, опитан и извървян от милиони свети хора, а такива хора все още съществуват.

(Обещаният Месия (а.с) завърши беседата си тук. Питаният остана в Кадиян известно време и се възползва от компанията му)